

BAKA GYÖRGYI

AJÁNLÁS
HABOS LÁSZLÓ: A HETEDIK CÍMŰ
VERSESKÖTETÉHEZ

A hetedik kifejezés kapcsán mindenkinek József Attila verssora jut eszébe: „A hetedik te magad légy!” Minden sötétben marad annak, aki nem önmaga. Habos László hetedik verseskötetében a megvilágosító fényt keresi, hogy rátaláljon önmaga rejtett belső ösvényére. A hetes misztikus szám, ennek most csak egy vonatkozására utalok: a kereszténység szent imája, a Miatyánk hét isteni misztériumot tartalmaz, amelyek hét kérdésben fogalmazódnak meg. Nem véletlenül említem ezt, hiszen Habos László költészetét nagyon mélyen áthatja a hit.

Csodálatos szelídséggel mutatkozik meg verseiben a teremtett természet szépségére való rácsodálkozás, egybeélve a természetfeletti ölelésével:

„Rigóénekre/ bont ezeregy virágot/ vén kocsányos tölgy./remény kapuját tárva/ lélekből ébredőnek.”
Életének ösvényeire „fénykaput nyitnak alázatos tölgyek/ s zarándoksóhajomra felzeng/ az erdő szimfóniája.”

A hit keskeny útján jár: „Darabokra törik a csend,/ ahogy félelmemben felkiáltok”, „ma csend kell s lángokkal írt törvény”, „lelkemben csend van,/ s várom érkezéset”. Ezek a megfogalmazások a közvetlen élmény és a megküzdött hit egységében születtek.

A költő jelekből olvas, mert a sors minden helyzete jel számára. Habos László szembe mer nézni a léttel, mert rendelkezik a szellem szabadságával. Határhelyzetek megpróbáltatásaiban, kényszerekben, kétségekben, rabságban éppen úgy, mint örömben, belső békében, szerelemben, lénye legmélyében a létezés egységét éli. Ez az átélt egység világosságot teremt magában is, és a megfogalmazás tisztasága által a versek olvasóiban is.

„A léleknek béke kell,
rezdülésben rezdülés
és találkozás az egyetlennel.”

(A Szerző költő, a Magyar Írószövetség tagja)

CSEND, SÖTÉT, MAGÁNY ÉS ISTEN

Végtelenbe szűkül a csend,
karácsonykor is hálnak,
koromsötét zsákkal takarva.
Kulcsra zárt templomajtó mögött
félhomályba rejtőzött betlehem
pásztor elkóborolt reményt terel.
Rendőrökkel biztosított várakozás,
elkoptatott cipők csoszogása,
sáros kabátok megfáradt tánca...
magányos hosszú sorban, remeg,

gőzölög az adomány-leves,
levehetetlen a szennyes.
Kifosztott szemetesek magánya,
megfagyott bejgli fogfájós íze...
és vérvörös alkonyon kóborló Isten.
Csend, sötét, magány köszön újszülöttre,
és végtelenné tágul az ünnep.

HA A TIED VAGYOK

Ha a tied e világon minden,
akkor én is a tied vagyok,
és akkor a tied minden vétkem
és e megkésett ébredésem,
akkor a tied minden elhullajtott könnyem
és parlagon hagyott földem,
akkor a tied minden ki nem mondott szavam
és haragom, mely tehetetlenségemből fakad,
akkor a tied a megsebzett kegyelem
és minden torkomban rekedt felelet,
akkor a tied elnehezült szótlanságom
s minden áhítattal mondott imádságom,
akkor a tied elárvult kicsinységem
és angyalszárnyal takart emberségem.

MEGÉRKEZÜNK SORBAN

Te egy díszes márvány sírboltban,
én tán a golgota sötét vermében,
ő meg egy óriás madár csőrében
porladunk időtlenül,
a mindenség urának
lángoló gondolatában,
s ha az ács befejezi munkáját,
a díszes asztalra teríték kerül,
s fellobban olthatatlan lángja
a fénysugárból mártott gyertyának,
és megérkezünk sorban
a véget nem érő vacsorára.

HA CSENDES ESŐ ESIK

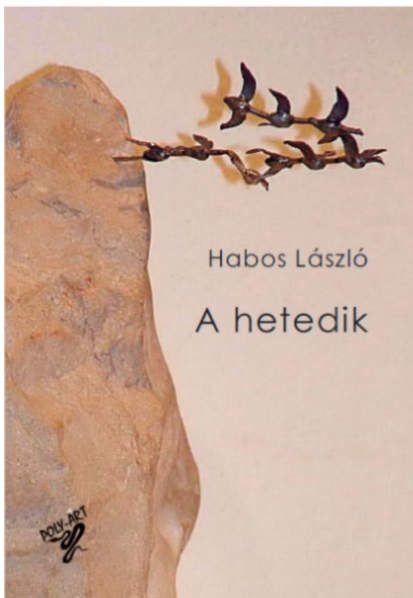
Egyszer szóltál,
de hangod behalkult
nehéz lélegzésembe.
Azóta összetartozunk,
miként árvaságom
és a macskaköves út,
ha csendes eső esik,
vagyad vágyamat keresztezi.

MA

Ma
valami szépet
szeretnék festeni
lelkem fővenyén
sarjadó gondolatokból,
arra az ódon keretbe zárt
kifakult vászonra,
ahova száműzni
akarjátok holnap
a teremtő Istent.

TE TENGERT LÁTSZ...

Te tengert látsz
s partjára kifutó habot,
bábeli hangzavarban
vörös felhőkbe süllyedő napot.
Én végtelen kék gondolatot,
hullámzó csendben
alámerülő szabad akaratot.
Te rab maradsz,
én eleven halott,
de innen nézve
végtelen a tenger.

FARKAS ISTVÁN

A LÁTÁS ÖRÖME...

Az egyedüli különbséget a lelki béke és konfliktus között az a szemüveg okozza, amelyen keresztül valaki figyeli az eseményeket, és a szemüveg kiválasztása teljes mértékben az illetőn múlik. (J. Krishnamurti)

Nem látni

Már elmúlt húsz is, amikor elhatározta, hogy egy reggel felszalad egy kétezres hegyre. Sietnie kellett, mert délelőtt már más programja volt, de kihagyni nem akarta. Az Alpokban volt. A csúcs alatt száz méterrel minden ereje elhagyta és csak egy félórás csendes szuszogás után tudta lassan folytatni útját. Nem értette miért.

Már vagy harminc is elmúlt, amikor látta, hogy mindaz, amit korábban jónak, szépnek, igaznak és követendőnek tartott úgy megsemmisült egy hatalmas, addig alig ismert erő hatására, mintha sohasem lett volna. Akaratereje olyan gyenge volt vele szemben, mint a hangyáé az elefánt mellett. Nem értette miért.

Már vagy negyvenet is elérte, amikor rájött: hiába végzett egyetemeket, hiába születtek gyerekei, hiába állta meg a helyét a munkában, olyan helyzettel került szembe, amit nem értett. Egy másik ember cselekedete volt ez, ami minden eddigi tapasztalatát felülírta. Lelkiismereti okokból megtagadta a sorkatonai szolgálatot és ezért még a börtönt is vállalta. Mi ebben a logika? Miféle gondolkozás van e mögött? Nem értette és még kikövetkeztetni sem tudta. Amikor elmagyarázták neki, azt sem értette.

Már negyven is elmúlt, amikor egy addig számára ismeretlen társaság előtt képtelen volt értelmesen, összefüggően elmondani a saját gondolatait. Nem értette.

Már a hatvanat is elérte, amikor szembesült azzal a ténnyel, hogy nem tud egy helyzetben nem a szokásos módokon megnyilvánulni. Nem értette az okát.

Már hatvan is elmúlt, amikor szembesülnie kellett azzal, hogy azokat a zenedarabokat, melyeket otthon képes vagyok „zseniálisan” eljátszani, a legkisebb idegen jelenlét mellett erre képtelen volt. Nem értette.

Míndezek arra utaltak, hogy valami nincs jelen, nem a valóságot látja, képzelődik. Nem tudja követni a helyzeteket, hanem teljesen ki van szolgáltatva a körülményeknek. Erők hatnak rá, melyekkel szemben az akarata, elhatározásai, a megtanult jó egyszerű